

Дюгалъ Делатусъ д' Еровиль поиска ся за бракъ отъ Карла Христіана Одіо, Маркиза Хампсей д' Отеривъ. И понеже по древне прѣданіе на фамиліѣтъ Делатусъ азъ ся занимавахъ съ интересытъ ѿ, и поради туй имахъ познанство съ младѣтъ наслѣдницѣ, употребихъ всякакво доказателство за да оборѣхъ склонностьтъ ѿ и да прѣварѣхъ туй гибелно бракосъчетаніе. И думамъ гибелно не чѣ имотѣтъ на Маркыза, не бѣше равенъ съ нейный, но защото познавахъ наслѣдственыйтъ, тѣй да рекѣ, характеръ на Г. Хампсей. Той имаше рыцарскый духъ и пріятель нравъ, но подѣ тѣхъ ся крыяхъ упорство, непрѣдусмотрителность, повърхненность, голѣма наклонность кѣмъ наслажденіята и наконенъ безмѣренъ егоизмъ

— Господине, рекохъ му азъ троснѣто, не забравяйте чѣ обожавамъ паметѣтъ на бащѣ си като свещениѣ, и като таквѣзи искамъ да ѿ гледа всякый който говори за него прѣдъ мене.

— Господине, отговори старецѣтъ смутенъ, почитамъ чувството ви; но като говорѣхъ за бащѣ ви не могѣ да забравѣхъ чѣ говорѣхъ за чловѣкъ който уби майкѣ ви, дѣвицѣ светѣ, истинскый ангелъ.

— Туй като чухъ скочихъ стреснѣтъ. А Ловепенъ ма хванѣ за рѣкѣтъ и ми рече: — Простѣте, господине, моитѣ думы; но азъ обычахъ майкѣ ви, и ѿ оплакахъ. Азъ съчинихъ спогодителното имъ писмо за вѣното, и казувамъ ти чѣ